



Arna Hadžialjević, igralka **SNG Nova Gorica**, Severjeva nagrajenka

# “Ni pomembno kaj, ampak kako”

Minulo leto je bilo za Arno Hadžialjević, igralko Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica, prelomno: najprej je za naslovno vlogo v *Gospo Bovary* prejela tantadruja, zatem pa za vloge v predstavah *Zmaj*, *Gospa Bovary* in *Hura, Nosferatu!* še Severjevo nagrado.

**NOVA GORICA** ▶ Z igralko, ki se v Novo Gorico vozi iz Ljubljane, včasih tudi dvakrat na dan, smo se pogovarjali po dopoldanski uprizoritvi *Gospo Bovary* za srednjeolce.

▶ **Se med nastopom pred razigranimi dijaki počutite drugače kakor sicer?**

“Odkvisno. Danes smo imeli nekoliko razigrano četrto vrsto, kar je seveda moteče, sicer pa so predstavo spremljali pozorno.”

▶ **Pri *Gospo Bovary* igralci povečini gledate občinstvo. Kaj se zgodi v vas, ko med igro zagledate gledalčev obraz?**

“Včasih me to zablokira, včasih pa podpre. Zelo je odvisno od tega, kako predstavo dojema gledalec. Vsak jo po svoje, odvisno od zmožnosti, izkušenj, navsezadnje tudi od dneva ogleda. *Gospa Bovary* je posebna predstava, ki so si jo nekateri prišli ogledat tudi po večkrat, z različnih sedišč, iz različnih kotov, kar prav tako vpliva na doživetje. In vsak, ki v določenem trenutku šele prebavlja vsebino in je zablokiran, lahko z očesnim stikom igralcu onemogoči, da bi šla skupaj naprej. Igralec se zato mora zapreti, prekiniti komunikacijo. Vsaj pri meni je tako. Vidim pa seveda tudi krasne nasmehe, na katerih poletim, kakor bi imela krila.”

▶ **Vloga Emme Bovary je vaša doslej najodmevnejša. Je tudi za vas prelomna?**

“Prav gotovo. To vidim šele zdaj, pri naslednjih projektih. Bolj si drznem vsto-

piti v delo s soigralci, se soočiti s tematikami, ki so mi tuje ali morda preveč intimne. Zame sta prelomni tudi zelo močni predstavi *Hura, Nosferatu!* in nova *Grenke solze Petre von Kant*. Morda sem se pri njih naučila še več kot pri *Gospo Bovary*, ki pa je bila prelomna v procesu dela.”

▶ **Pravite, da si zdaj več upate. Ste bili prej bolj sramežljivi?**

“Lahko bi rekli, da je bila to sramežljivost ...”

▶ **Zaprlost?**

“Tako. A vse to je del sprejemanja ali nesprijemanja sebe. Kot igralec stojiš pod reflektorji, pred občinstvom, in kanaliziral naj bi resnice, ki odzvanjajo v občinstvu. Zato se moraš očistiti balasta, ki gledalcem lahko skrivenči njihovo lastno vsebino. Če hočeš balast odstraniti, ga moraš najprej prepoznati, se soočiti s sabo, se sprejeti z napakami in vsem drugim. Zdi se mi, da se igralci nenehno zakrivamo, a bi se morali odkrivati, s sebe metati balast, ki se nabira na nas. Režiser *Grenkih solz Petre von Kant* Arthur Nauzyciel nam je govoril, da igralci lahko spregovorimo o določenih problemih, imamo glas, ki ga marsikdo v občinstvu nima. Pomembni nismo mi, ampak gledalci! Marsikdo pa gre v naš posel, ker misli, da bo tako v središču. In zanimivo, nagrade in priznanja začnejo prihajati, ko se odmaknemo od tega pričanja.”

▶ **Ste nagrajene vloge gra-**

**dili podobno ali je vsaka terjala svoj način?**

“Dejstvo je, da imaš zmeraj najprej tekst. Delo s tekstom mi je že od nekdaj zelo všeč. Rada opazujem, kako glas odzvanja vsebino, kako poteka misel in kako se gledalec s pomočjo zvoka poveže z miselnim svetom osebe, ki jo gleda. Pri *Hura, Nosferatu!* sem po dolgih letih spet dobila priložnost, da igram šestletno punčko. Ima Dravetov sindrom, ki se kaže v rahli mentalni zaostalosti, emocionalnem doživetju sveta brez filtrov, epileptičnih napadov in visoki smrtnosti. Zavedam se, da se ne morem izdajati za šestletnega otroka, saj je videti, da sem ženska v svojih tridesetih, zato mi je bilo zanimivo iti globlje v govorni svet. Kakor vidim, je učinkovalo.”

▶ **V predstavi *Gospa Bovary* je zanimiva misel, da najboljše stvari ne prihajajo iz centra, marveč iz province. Ste zadovoljni, da ste tudi sami del dragocene province?**

“Sem! No, tudi to je nekaj, kar sem morala sprejeti. Pred šestimi leti sem v službo prišla zelo razborita. Najprej sploh nisem hotela biti zaposlena. Delo na svobodi se mi je zdelo zelo dragoceno: boriš se za vsak projekt, lahko rečeš ne, če ti ne diši ... Blazno sem se upirala in včasih poiskala tudi potuho: to je itak provinca, itak ni publike ... A povezala se je dobra ekipa, kar se pozna pri predstavah. Občinstvo z njih odhaja zadovoljno, in zmeraj več ga je! Veliko imamo tudi gostovanj, kar je odlično. Tega v večjih mestih ni - vsi hodijo k tebi, medtem ko mi z obrobja moramo potovati naokrog. Sploh pa ni pomembno, kje

delaš. Pomembno je, da si v dobrem timu. In naš je vse močnejši.”

▶ **Pravite, da najprej niste hoteli v provinco. Odkod pa pravzaprav ste, kje so vaše korenine? Baje se po vas pretaka kar živahna mešanica narodov ...**

“Res je, po očetu sem Črnogorka, vendar nikoli nisem živela v Črni gori, po mami sem pol Srbkinja pol Slovenka, imam pa tudi makedonske korenine. Odraščala sem v Istri, v Marušičih pri Grožnjanu, kotlinici s kamnolomom, fantastično hrano in odlično mikroklimo. Ampak tam nikoli nismo bili zares domači. Istra je zelo 'dura', zlepa ne postaneš domačin. Imajo pa starši že nekaj let galerijo v Grožnjanu. Oče je slikar, mama mu pomaga v grafičnem ateljeju in vodi galerijo. Sestra pa je plesalka.”

▶ **Torej je vaša družina pokrila več vej umetnosti. Eno, glasbeno, pa ste vanjo potegnili še sami, s fantom, kitaristom Teom Collorijem ...**

“Tako je!” (smeh)

▶ **Si pomagata, vplivata drug na drugega, četudi delujeta na različnih področjih?**

“Seveda. Čeprav na prvi pogled ni videti, se to nekje zapiše in pozneje pokaže. Glasba je za oba zelo pomembna. Teo me zdaj že nekaj časa spodbuja, naj začnem pisati tekste, kar pa se mi ne zdi lahko.”

▶ **Tekste?**

“Improvizirava, on igra kitaro, jaz pojem, a zabavo zmeraj pokvari vprašanje: kje je tekst? In tako najino ustvarjanje ostaja v intimnem svetu.”

▶ **Torej bo treba premagati tudi to sramežljivost.**

“Mogoče res. Ali pa morava naleteti na nekoga, ki

zna pisati in ki naju bo rešil.”

► **Po Severjevi nagradi je morda že čas za vprašanje o igralskih željah.**

“Želje? Dobra ekipa, razumevanje, skupno reševanje težav ...”

► **Kaj pa vloge? Si kake prav posebej želite?**

“Pravzaprav ne. Ni pomembno kaj, ampak kako.”

**ANDRAŽ GOMBAČ**

*“Ni pomembno, kje delaš. Pomembno je, da si v dobrem timu. In naš je vse močnejši.”*



*Arna Hadžialjević: “Zdaj si bolj drznem vstopiti v delo s soigralci, se soočiti s tematikami, ki so mi tuje ali morda preveč intimne.”*